

Läsningen ur Synaxarion äger rum på onsdagens kväll i den femte veckan i Stora Fastan när vi läser den Stora kanon.

Den heliga Maria av Egyptens liv (400-talet)

Ånger och omvändelse¹ innebär någonting stort och gott, välsignade kristna vänner, därför att den frälser varje människa, den tillintetgör alla synder och utplånar alla misslyckanden. Det finns ingen synd som inte Gud förlåter när människan omvänder sig. En syndare som omvänder sig blir till stor glädje i himmelen för Gud och änglarna, såsom Herren påvisar i det heliga evangeliet². Omvändelsen är människans själs rening och ett ”andra dop”, därför att den som smutsat ner det första dopet med synd, renar det igen genom omvändelsen. Den är en stor gåva för den syndiga människan, vilket vår Kyrkas böcker vittnar om. Genom omvändelse har många syndiga människor räddats och inte bara räddats, utan också blivit helgon som vi vördar än idag. Ett av dem är den heliga Maria av Egypten som var en sköka och en syndig kvinna, men för att hon omvände sig och levde i askes blev hon ett helgon och hedrad av Gud och människor. Om detta helgons synder och omvändelse vill jag berätta idag, välsignade kristna vänner. Därför ber jag er att lyssna på mina ord med all beredvillighet så att ni förstår och lär er vilken betydelse omvändelse har för människan.

¹ Ånger och omvändelse innebär mycket mer än självmökan eller meningslös grämsle över sådant som begåtts i det förgångna. Det grekiska ordet *metanoia* betyder ”förändring av mentalitet”: att omvända sig är att bli förnyad, att vår inre inställning förvandlas, att uppnå ett förnyat sätt att se på vår relation till Gud och till andra. (*The Lenten Triodion*, Archimandrite Kallistos [Ware], London: Faber and Faber, 1978, s.44)

² Luk 15:7,10cf

I Palestina levde en prästmunk vid namn Zosimas. Han var så berömd för sin dygdighet att många munkar från klostren runtomkring ofta besökte honom för att höra på hans ord. Han hade levt i sitt kloster i femtiotre år när han fick tankarna ifall det fanns någon som kunde lära honom något om klosterlivet. ”Finns det någon som inte saknar någonting, som är perfekt i alla avseenden? Finns det manne någon i öknen som överträffar min dygd?” Detta undrade den gamle då en Herrens ängel uppenbarade sig och sade till honom: ”Zosimas, din dygd är stor, men om du beger dig till klostret som ligger vid Jordanfloden, så skall du möta andra som är dygdigare än du.” Den gamle begav sig genast av till det klostret, bad om att få stanna och blev kvar där.

Munkarna där hade seden att lämna klostret och bege sig ut i öknen, var och en för sig, på Rena måndagen i första veckan av Stora fastan och stanna där fram till Palmsöndagen. Enligt klostrets sed begav sig också Fader Zosimas iväg och passerade Jordanfloden tillsammans med andra munkar. Så snart de hade skilts åt kom han på tankarna att fortsätta längre in i öknen för att kanske finna någon gammal asket som han kunde få höra Guds ord av.

Efter att ha gått ett tag blev det tid för honom att be sina böner och han vände sig mot öster och bad. Medan han stod där fick han syn på en skugga av en människokropp. Han trodde att det var en demonisk illusion och gjorde genast korstecknet. När han avslutat sina böner såg han tydligt att en person vandrade till höger om honom. Hans kropp var mycket mörk och håret vitt som bomull, han var liten och nådde bara till hans axlar. Så snart den gamle fått syn på honom blev han mycket glad över att ha funnit den som han bett om och han började genast att springa efter honom. När personen såg Zosimas springa efter honom, flydde han. Fastän Zosimas var gammal sprang han fortare och när han kom inom hörhåll ropade han till den som han fått syn på: ”Varför flyr du från mig, syndaren, Guds tjänare? Varför skyr du mig, den gamle, och varför stannar du inte för att välsigna mig? Stanna för Kristi kärleks skull! Jag är gammal och har inte krafter att följa dig!” De nådde fram till en plats lik en liten uttorkad flod. Personen fortsatte ner i den och kom upp igen på andra sidan, men den gamle hade inte krafter att passera och ropade ännu mer efter

honom. Då ursäktade sig personen och sade till Zosimas: "Förlåt mig Fader Zosimas, för Jesu Kristi skull, jag kan inte stå så att du ser mig därför att jag är naken och kvinna, men om du vill, släng din rock till mig, så kan jag klä mig i den och du kan se på mig och ge mig din välsignelse." När Zosimas hörde att hon kallade honom vid hans namn, förvånade han sig, för att det betydde att hon var klarsynt. Han slängde rocken till henne och gick fram och bugade sig till marken och hon gjorde likadant. En lång tid förblev båda två utsträckta framstupa på marken och den ene sade till den andre: "Välsigna mig, Guds tjänare!" Efter en lång stund sade kvinnan: "Fader Zosimas, du måste välsigna mig för att du är den högste Gudens präst och ofta står du inför det heliga altarbordet och ber till Gud för allas synder, därför, välsigna du mig!" Då sa Zosimas: "Guds heliga, det märks att din gåva är större än min. Du är klarsynt och känner till, inte bara mitt namn, utan också att jag är präst. Därför ber jag dig att välsigna mig." När kvinnan märkte att han inte välsignade henne, reste hon sig upp och sade: "Må helige Gud som älskar syndarna och deras frälsning, välsigna dig." Då reste sig också den gamle Zosimas upp. Helgonet sade till Zosimas: "Varför har du bemödat dig med att komma hit och se en syndig kvinna? Men eftersom Gud fört dig ända hit, säg mig, hur är det med de kristna? Hur är det med världen och kungarikena? Hur är det med Kristi Kyrka? Och den gamle svarade: "Allt är bra för dina förböners skull, heliga Moder, men bed till Gud för dem och för mig därför att det är för den skull som jag bemödat mig med en sådan lång vandring." Då sade kvinnan till honom: "Fader Zosimas, du måste bedja till Gud för mig, men jag skall dock lyda din uppmaning." Helgonet ställde sig och bad en lång stund, men hennes röst hördes inte. Den gamle föll framstupa ner på marken och bad "Herre förbarma dig". Efter en lång stund lyfte han blicken och såg att kvinnan befann sig en aln ovanför marken. När han såg det tänkte han att det kanske var en demonisk illusion som gjorde sken av att bedja. Då sade kvinnan: "Vad är det för tankar du har, fader Zosimas, att jag är en illusion? Jag är den syndigaste kvinnan i världen." Hon gjorde korstecknet över hela sin kropp och sade till den gamle: "Fader Zosimas, må Gud befria oss ifrån djävulens list." Då föll Fader Zosimas ner på marken i ymninga tårar, han vidrörde den heligas fötter och

sade till henne: ”Jag uppmanar dig, Kristi tjänarinna: Säg mig hur du hamnade här i öknen. Varifrån är du och hur lever du i askes? Hur länge har du varit här? Säg mig detta för Guds kärleks skull och dölj ingenting för mig, därför att Gud tillät att jag fick möta dig för att få höra och bli uppbyggd av dina ord. Om inte Gud ville att jag skulle få möta dig, skulle Han inte låtit mig vandra en sådan lång väg, jag som är så gammal och svag att jag aldrig lämnar min cell.” När helgonet hörde hans ord och såg hans tårar sade hon: ”Fader Zosimas, jag, synderskan, skäms för att berätta om mina gärningar, för de är mycket skamliga, men jag skall bekänna dem för dig idag, helige fader.

Jag är ifrån Egypten, vördade fader. När mina föräldrar levde och jag var tolv år gammal, lämnade jag dem och begav mig till Alexandria där jag bodde i sju år. Jag vältrade mig så i synd att bara för att många skulle komma till mig, begärde jag ingenting av dem. Jag var fattig och levde på att arbeta med mina händer, ibland med att spinna och ibland med annat arbete.

Nåväl, en dag kom jag ut till kusten och såg en mängd människor som gick ombord på ett stort skepp och jag frågade en av dem vart de var på väg. Han svarade att de var på väg till Jerusalem, för att högtiden för Korsets Upphöjelse närmade sig. Då frågade jag honom om de kunde ta mig med och han svarade att ”om du kan betala biljetten är det ingenting som hindrar dig”. Jag sade att jag inte hade pengar till någon biljett, men att jag hade min kropp för att nära mig och ta mig till Jerusalem utan avgift. Han som hörde mina ord gick skrattandes sin väg. Fader Zosimas, det var inte så att jag hade något gott syfte med att åka till Jerusalem, utan jag ville finna andra människor för att tillfredsställa mina begär. Jag sade till dig, min käre fader Zosimas, att inte tvinga mig att säga mer, därför att jag smutsar ner luften och jorden med mina ord.” Hon tystnade. Då sade den gamle till henne: ”Berätta för mig, heliga Moder, ända till slut och dölj ingenting för mig.” ”Fader Zosimas, eftersom du insisterar ska jag berätta allt för dig,” svarade den heliga.

”Jag kastade genast ifrån mig min slända och sprang till ett av de många skeppen som var färdiga för avfärd. Jag såg tio ynglingar som såg bra ut som gick ombord på skeppet och jag sade till dem: Tag mig med och betala biljetten för mig och jag skall betala tillbaka. De som

hörde mig tog mig ombord på skeppet och så många synder som jag begick där skäms jag för att berätta för dig. Jag förundrar mig bara över att inte havet delade sig och svalde oss alla som var ombord, men Gud väntade på min omvändelse. När jag gått i land räckte inte mina första synder, utan jag ville ha fler älskare.

När dagen kom för Korsets Upphöjelse, syndade jag som förr. Jag såg folk som gick till kyrkan på natten och jag följde efter dem bara för att se på de unga männen. När jag försökte gå in genom porten, drev de andra mig tillbaka och de lät mig inte gå in. När alla andra hade gått in i kyrkan var det fortfarande omöjligt för mig att gå in. Jag försökte tre, fyra gånger, men jag kunde inte. Jag stod utanför i ett hörn och jag förstod att det var på grund av mina synder som jag inte kunde gå in. Medan jag grät över mina synder såg jag en ikon av den Allra heligaste Guds Moder ovanför mig och jag bad: ”Gudaföderska, Jungfru, Härskarinna som födde vår Herre Jesus Kristus, jag vet att jag inte är värdig att se på din heliga ikon på grund av mina många synder, men därför, av den anledningen, blev Gud människa, för att kalla syndarna till omvändelse, hjälp mig att komma in i kyrkan och se det heliga korset, på vilket din Son korsfästes för mina synders skull och spillde sitt heliga blod för att frälsa syndarna. Om jag blir värdig att se det, ber jag dig att bli min garant inför din Son att jag inte längre skall smutsa ner min kropp, utan när jag kommit ut från kyrkan skall jag gå vartän du leder mig.” Detta bad jag och upplevde en lättnad. Sedan beblandade jag mig med de andra människorna och gick in i kyrkan. Det var ingenting som hindrade mig som tidigare. Frukten och bävan kom genast över mig då jag såg det heliga korset, jag föll ner till marken och vördade det. Sedan skyndade jag tillbaka till platsen där ikonerna av Gudaföderskan var. Jag grät och bad: ”Allra heligaste Jungfru, du ringaktade inte din syndiga och ovärdiga tjänarinna, utan du bevärdigade mig att se korset som jag ville och önskade, visa mig därför, Gudaföderska och Härskarinna, vägen till frälsning, bli min frälsnings vägledare, du som blev min garant, visa mig hur jag skall behaga din Son”. Medan jag bad hörde jag en röst som sade till mig: ”Om du går över floden Jordan skall du finna ro.” När jag hörde det ropade jag med hög röst: ”Härskarinna! Härskarinna, övergiv mig inte.” Sedan begav jag mig av mot Jordanfloden. På vägen mötte jag

en kristen som gav mig tre mynt för Kristi namns skull. Jag tog emot dem och för dem köpte jag tre bröd. Där frågade jag en person vilken väg som ledde till Jordan. Han visade mig och jag började vandra.

Sent mot kvällen nådde jag fram till helige Johannes Döparens kyrka invid Jordanfloden och den dagen tog jag emot Nattvarden i det klostret. Jag åt ett halvt bröd och drack av Jordanflodens vatten, sedan lade jag mig ner och sov där. På morgonen i gryningen gick jag ner mot floden och jag fann en båt som jag passerade över floden med och jag kom fram till det här stället som du ser, Fader Zosimas.”

”Hur många år har du levt här i öknen, heliga kvinna?” frågade den gamle.

”Jag har varit här i fyrtio år, Fader Zosimas”, svarade hon.

”Och hur har du livnärt dig under den tiden?”, frågade då Zosimas. ”Hur klarade du dig alla dessa år?”

”Jag hade två och ett halvt bröd när jag passerade Jordanfloden, de torkade och blev hårda som sten”, svarade helgonet, ”men jag åt av dem, lite i taget och klarade mig en tid på det och på öknens växter”. Den gamle fortsatte att fråga: ”Har du under alla dessa år haft någon frestelse av djävulen eller inte?”

”Fader Zosimas”, svarade helgonet, ”du frågar mig något som jag bävar över att säga dig för att om jag drar mig till minnes de många frestelser som jag utstått och varit med om, är jag rädd för att uppleva dem igen.”

”Jag ber dig, Kristi sanna tjänarinna, dölj ingenting för mig, utan berätta allt för Kristi kärleks skull”, sade den gamle.

”Tro mig, Fader Zosimas, i sjutton år här i öknen hade jag många demoniska frestelser. När jag åt mindes jag Egyptens kött och fisk, jag mindes vinet som jag drack i mängder där och mitt hjärta plågades, eftersom här hade jag inte en droppe vatten att dricka. Jag mindes sångerna som jag kunde, jag började sjunga och genast blev jag påmind om mina synder och om den Allra heligaste Jungfrun, min garant, och jag grät, eländiga. Så snart jag åkallat Gudaföderskan, lyste ett överflödande ljus framför mig och de onda tankarna försvann. Hur skall jag kunna berätta för dig, Fader Zosimas, om den låga som brann i mitt hjärta för otukten? Men när jag fick sådana tankar föll jag ner till marken i tårar och reste mig inte upp förrän jag fått se ljuset som

skingrade mina tankar. Nåväl, sådana frestelser plågade mig i sjutton år. Från den tiden till idag har jag inga frestelser med min Allra heligaste Gudaföderskas hjälp.”

”Önskar du dig inte längre föda eller klädnad?” frågade Fader Zosimas.

”Bröden, som jag sade, åt jag av i sjutton år”, svarade helgonet, ”sedan dess när jag mig på de växter som finns här. Kläderna som jag först hade förstördes och föll i bitar. På dagen var det mycket hett och på natten så kallt att jag många gånger höll på att frysa ihjäl av kylan. Men Gud som sagt att människan inte skall leva bara av bröd³, Han närde mig och skylde mig, Han som höljer himmelen i moln.”

När Zosimas hörde att hon talade i bibliska texter, frågade han henne: ”Kunde du den Heliga Skrift eller har någon lärt dig den?”

”Jag har inte sett en människa sedan jag kom hit, förutom dig idag, helige fader”, svarade helgonet honom. ”Inte ens något djur har jag sett all denna tid. Jag kunde inte och har inte lärt mig läsa, käre fader, men Gud, som ger kunskapen till människorna, Han lär mig de orden. Fader Zosimas, bed till Gud för mig, synderskan.”

När Zosimas hörde de orden ville han buga sig till marken, men helgonet tillät honom inte, hon sade bara: ”Fader Zosimas, se till att inte låta någon få veta om detta som du hört mig säga tills jag dör och gå nu din väg. Om du vill se mig igen nästa år, gör då som jag nu säger dig: passera inte över Jordanfloden som du brukar nästa år, utan stanna i klostret. Om du vill gå ut i öknen kommer du inte kunna göra det. Jag har inte tagit emot den heliga Nattvarden sedan jag kom hit, därför ber jag dig att ta med dig den och komma ensam till Jordan sent på Stora Torsdagen och vänta på mig där. Och säg till Fader Johannes, abboten i ditt kloster, att vara uppmärksam, för det finns mycket dåligt i klostret som har behov av att korrigeras.” När hon sagt detta begav hon sig genast iväg mot öknen. Den gamle förundrade sig över att hon visste om klostrets seder och brister och han föll ner till marken och kysste platsen där helgonet stått. Han tackade Gud och återvände till klostret.

Året därpå tänkte Zosimas ge sig ut i öknen som de brukade göra i klostret, men han kunde inte för att han hade drabbats av feber. Då kom han ihåg att helgonet sagt till honom att inte lämna klostret. Ef-

³ Luk 4:4

ter några dagars sjukdom blev han frisk igen.

När Stora Torsdagen kom tog han med sig den heliga Nattvarden som helgonet sagt, han tog också med sig några fikon, dadlar och uppblötta linser och gick till flodstranden och väntade där på helgonet. Han började oroa sig då hon dröjde med att komma och han undrade hur hon skulle kunna passera floden för det fanns ingen båt där. Medan han tänkte så, såg han helgonet komma, det var natt och månsken. Hon gjorde kors-

tecknet och så snart hon gjort det kom hon att befinna sig på andra sidan floden. Zosimas gjorde då en rörelse för att visa sin vördnad, men helgonet sade till honom: ”Fader Zosimas, vad tänker du göra? Du håller i de heliga Mysterierna och vill buga dig?” Hon kom fram till honom och sade: ”Välsigna mig, Fader, välsigna mig.” Hon bad honom att säga Trosbekännelsen och Fader vår, hon gav honom kys- sen enligt kärlekens sedvana, och efter det tog hon emot den heliga Nattvarden. Sedan bad hon: ”Herre, nu låter du din tjänare fara hä- dan i frid efter ditt ord, ty mina ögon hava sett din frälsning.”⁴ Hon vände sig till den gamle: ”Förlåt mig, Fader Zosimas”, sade hon, ”kan du göra mig ännu en tjänst? Gå tillbaka till ditt kloster med Guds hjälp och kom tillbaka till platsen där du mötte mig första gången nästa år, så skall du få se mig igen på det sätt som Gud vill.” ”Om jag ändå vore värdig att följa dig”, svarade den sanne Gudens gamle tjäna- re, ”men tag åtminstone emot detta ätbara som jag tagit med åt dig.” Helgonet tog bara tre linser och gjorde korstecknet och passerade över Jordanfloden på vattnet som förra gången. Den gamle återvände till klostret och prisade Gud, men han var bedrövad över att han inte fått veta helgonets namn. Han hoppades dock att han skulle kunna fråga henne om det.

⁴Luk 2:29-30

Nästa år gav han sig av från klostret på Förlåtelsens söndag som han brukade. Medan han gick i öknen såg han sig omkring ifall han skulle få syn på helgonet. Men han såg henne inte och började gråta; med många tårar bad han till Gud: "Min store, starke Gud, Du som bevärdigade mig att få se detta mysterium, beröva mig inte att få fullfölja det ända till slutet. Kristus, bevärdiga mig att återigen få ta emot Din tjänarinnas välsignelse." När han bett de orden såg han åt höger och vänster ifall han skulle få syn på henne. Då såg han henne, död, med korslagda armar och huvudet vänt mot väster. Han skyndade gråtande fram, vidrörde helgonets fötter och vätte dem med sina tårar. Han grät så mycket han orkade och läste psalmen för de avlidna⁵ ur Psaltaren och undrade vad han skulle göra. Då såg han att något var skrivet i jorden ovanför helgonets huvud. Det stod: "Fader Zosimas, begrav ödmjuka Marias kropp här där du fann den och bed till Gud för mig". Det stod också att hon avlidit i april, den natten som hon tagit emot Nattvarden. När fader Zosimas sett texten undrade han hur hon kunde ha skrivit det, för att hon hade sagt till honom att hon inte kunde bokstäver. Och hur kunde hon på en timme ha tagit sig den vägen som tog tjugo timmars vandring? Han undrade också vad han skulle använda att gräva med. Han fick syn på en träbit på marken och med den började han gräva, men han kunde inte för att han var gammal och jorden mycket hård. Då såg han ett lejon som slickade helgonets fötter. Han blev mycket rädd, för att han mindes att helgonet sagt att hon inte ens sett ett djur på fyrtio år. Han gjorde korstecknet, han hoppades att inte bli skadad och han sade till lejonet: "Vilddjur, Gud skickade hit dig för att hjälpa mig. Gräv, så att vi kan begrava helgonets relik, för att jag är gammal och kan varken gräva eller gå och hämta redskap för det, därför, gräv du helgonets grav." Så snart den gamle sagt det började lejonet att gräva med framtassarna, så djupt att det täckte helgonets kropp. När den grävt färdigt, bugade den sig för den gamle och begav sig av in i öknen. Den gamle begrävde den heligas relik på platsen där han funnit dem och återvände till klostret prisande och lovande Gud. Abbot Johannes kom att finna många brister inom klostret, precis som den heliga sagt. I det klostret dog den gamle Zosimas vid hundra års ålder.

⁵Psalm 118 som ingår i begravningsgudstjänsten

Detta är skökans gärningar, välsignade kristna vänner, detta är den olyckliga kvinnans dygder. Hon var verkligen en sköka, men hennes dygder bevärdigade henne himmelriket. Hon var en synderska, men omvändelsen räddade henne. Se hur hon levde i askes, se hur hon kämpade. Var inte också hon en synderska? Var inte också hon olycklig? Därför, låt oss ångra våra synder och inte falla i förtvivlan. Om än våra synder är så många som sandkornen på en havsstrand, är det ingen synd som är Gud övermäktig. Det finns inget felsteg som inte kan rättas genom ångern, därför att Gud tar emot var och en som ångrar sig. Låt oss villigt omvända oss med hela vårt hjärta, låt oss ångra oss och Gud skall ta emot oss för att Han är barmhärtig och nådig. Låt oss inte säga att ”då skall vi synda mycket och sedan skall vi ångra oss”, för att den som handlar så med sin frälsning, den blir inte bevärdigad omvändelsen av Gud. Vet vi kanske stunden då vi ska dö? Vet vi om det blir denna kväll? Därför uppmanar Herren i det heliga evangeliet ”Vaken fördenskull; ty I veten icke, vilken dag eder Herre kommer”⁶. Eftersom vi inte vet dagen för vår död, låt oss inte skjuta upp vår frälsning. Låt oss inte försumma det som är välgörande för vår själ, för att försumlighet har aldrig fört något gott med sig, varken kroppsligt eller själsligt. Liksom när någon försummar sin åker eller sin vingård och inte sköter om den, så förstörs den av tistlar och ogräs, så är det också med varje kristens själ. När människan försummar att handla enligt Guds vilja och till sin själs fördel, frigges onda tankar, demoniskt inflytande och andra ondskans krafter i den personens själ. Därför får vi inte försumma vår själs bästa och inte säga ”låt oss synda idag och imorgon omvänder vi oss” eller ”i vår ungdom kan vi synda och så omvänder vi oss i vår ålderdom”, därför att sådana tankar är från djävulen, som aldrig vill vår själs bästa. Om vi inte vill omvända oss när vi är unga och kan lyda vår andlige faders regler för oss, hur skall vi då kunna omvända oss när vi blir gamla och vår kropp svag? Då kommer vi inte ha krafter varken för omvändelse, fasta, vaka eller någon annan ansträngning för våra synders skull. Nu, när tid är, denna dag då vi syndat, låt oss omvända oss och bikta oss. Som den vise Salomo säger, vet vi inte vad som väntar oss imorgon. Eftersom vi inte vet det, låt oss inte inbilla oss att vi är odödliga, låt oss inte synda som om vi aldrig skulle dö. Som vi alla vet är vårt liv kort och

6 Matt 24:42cf, Luk 12:40cf

förgånligt, låt oss förändra oss själva, låt oss visa vår vilja att vända tillbaka till det goda, låt oss vända vår omsorg till det som gynnar vår själ. Låt oss inte intressera oss bara för hur vi skall bli rika, hur vi skall klä oss, vad vi skall äta, utan snarare reflektera över hur vi skall behaga Jesus Kristus, hur vi skall uppnå dygderna och hur vi skall nå fram till himmelriket. Herren ber oss i det heliga evangeliet ”gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten och kroppen mer än kläderna?”⁷ Det vill säga, när du funderar på mat, som inte är någonting, hur kan du då inte bry dig om din själ, som är det dyrbaraste i hela världen? Herren fortsätter: ” Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de? Vilken av eder kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda aln till sin livslängd? Och varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de; och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne? Så gören eder nu icke bekymmer, och sägen icke: ‘Vad skola vi äta?’ eller: ‘Vad skola vi dricka?’ eller: ‘Vad skola vi kläda oss med?’ Efter allt detta söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader vet att I behöven allt detta. Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder”

Låt inte detta bli betungande för oss, välsignade kristna vänner, Lutan låt oss reflektera över det som gynnar vår själ. Låt oss ägna omsorg om vår frälsning, låt oss se till att nära vår själ med Guds ord, låt oss anstränga oss för att vattna vår själ med lärdom som behagar Gud. Låt oss ägna intresse för hur vi ska klä vår själ i dygder så att vår Herre Jesus Kristus bevärdigar oss att leva här i hälsa, lycka och frid, oberörda av själsliga och kroppsliga fiender och att Han sedan gör oss värdiga Hans eviga himmelrike. För Honom tillhör äran, härligheten och tillbedjan med den allheliga, goda och livgivande Anden, nu och alltid och i evigheters evigheter. Amän.

⁷Matt 6:25

⁸Matt 6:26-33

